

„Vrednic de încredere este cuvântul ...”

Superstiția are la fel de bine martirii săi, ca și credința în Isus Hristos. Satan, stăpânul peste puterea întunericului, ia, și nu tocmai de arareori, înfățișarea unui înger de lumină. El are, dacă pot să spun așa, chiar biblia sa. Și mai are o mulțime de forme religioase care corespund înclinațiilor oamenilor. El trimite mii de soli și de învățători ca să-i ademenească pe oameni. Astăzi le oferă regulamentele și formele moarte, dar strălucitoare ale superstiției; mâine le dă otrava seducătoare a necredinței. Astăzi le predică adorarea unui zeu al naturii; mâine tăgăduiește orice existență a unui Dumnezeu. Astăzi citează pasaje din Sfânta Scriptură; mâine respinge toată Biblia ca fiind o carte de povești. Satan a fost dintotdeauna un mincinos. El este un mincinos când pune în gura unui filosof cuvintele: „Nu există Dumnezeu!” Este un mincinos când îl face pe un hindus să creadă că va avea parte de fericirea veșnică, dacă se aruncă în fața carului lui Jaggernaut [sau Juggernaut]¹ și se lasă strivit de roțile grele ale acestuia. Este un mincinos când dă speranțe milioanei de oameni care își zic creștini, că pot obține de la Dumnezeu iertarea păcatelor lor prin mortificarea trupului lor, prin rugăciune și postire.

Sfânta Scriptură mărturisește fără echivoc: fără Hristos, omul nu are nicio părtășie cu Dumnezeu sfânt. El poate să citească Biblia, dar Duhul lui Dumnezeu nu poate să aplice cele citite la inima și conștiința sa. Fără Hristos, el nu primește din cele citite nicio vlagă, fără Hristos, pentru el nu există nicio rezistență eficace față de vicleniile lui satan, mincinosul și înșelătorul.

Dar dacă scopul puternicului potrivnic al lui Dumnezeu, ținta tuturor eforturilor lui satan a fost, de când lumea, să pună vrăjmășie între Creator și creația Sa, atunci scopul Altuia era să *împace lumea cu Dumnezeu*. Satan îl duce pe om în *moarte* prin minciună și înșelăciune. Hristos îi oferă omului *viața* prin adevăr și har. Religia lui satan se sfârșește în insuportabile îndoieli privind milostivirea lui Dumnezeu sau într-o pace falsă, amăgitoare, care la sfârșit este înlocuită cu o deznădejde eternă. Religia lui Hristos dăruiește o pace care întrece orice înțelegere și care nu durează numai pentru timpul acesta, ci are drept consecință gloria eternă.

Mesagerul lui satan îi spune omului învelit de el în propria-i neprihănire amăgitoare: „Tu ești vrednic de mântuirea eternă, pentru că dacă tu nu ajungi în cer, atunci nu mai ajunge nimeni”. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu este nici unul drept; ... nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar” (Romani 3.10-12). Satan îi șoptește la ureche păcătosului disperat: „Păcatele tale sunt prea mari ca să poată să fie iertate”. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de *orice* păcat” [1 Ioan 1.7].

Gânduri de felul celor de mai sus erau cele ce constituiau subiectul conversației a doi călugări, care erau împreună într-o chilie mică de mănăstire. Pe o latură a chiliei stătea o măsuță făcută din lemn neprelucrat, pe ea era figura Mântuitorului care atârna pe cruce. La picioarele crucifixului zăcea un craniu omenesc, pe a cărei frunte îngălbenită erau scrise cuvintele: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce”. Deasupra crucifixului, pe peretele vărui în alb, atârna

¹ Zeu indian, care în 18 iunie a fiecărui an este dus înapoi și încolo într-un car mare, unde nenumărate cete de bărbați, femei și copii îl însoțesc cu strigăte asurzitoare, dansând și sărind.

o reproducere a Madonei lui Rafael, care avea ca semnătură cuvintele: „Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.16). În afară de acestea, pe măsută erau mai multe cărți cu legende și cărți sfinte.

Pe peretele de vizavi al chiliei era un pat care semăna cu un sicriu umplut cu paie. În el zăcea statura vâlguită a unui călugăr încă tânăr, care era, evident, în ultimul stadiu al tuberculozei. De pe fața lui nobilă priveau în sus doi ochi mari, albaștri, spre călugărul care ședea lângă patul său.

Vizitatorul, pater Josephus, era un bărbat deja bătrân, cu o înfățișare venerabilă. Fața sa nu avea nicio urmă din acea sfințenie confecționată, pe care o mare parte a fraților ordinului său o purtau la vedere ca expresie a feței, potrivită pentru îmbrăcămintea lor preoțească. Ea era deschisă și cinstită. Tot deschisă și conform adevărului este și relatarea pe care pater Josephus ne-a lăsat-o despre ultimele ceasuri ale călugărului decedat de timpuriu.

Era, așa relatează el din vremea aceea a vieții sale, în după-amiaza zilei de 29 iulie, 1846, când un călugăr, căruia starețul îi încredințase îngrijirea tânărului meu prieten, a deschis brusc ușa chiliei mele și mi-a strigat:

„Fratele Aegidius trage să moară. O hemoptizie i-a răpit ultima putere. Vă rog, părinte, mergeți cât mai repede la el! El vă dorește și este timpul, dacă vreți să-i mai ascultați ultima spovedanie.”

Nu aveam nevoie de acest îndemn. Propria mea inimă cerea foarte arzător să-mi mai văd o dată tânărul prieten care se lupta cu moartea. M-am dus cât mai repede la chilia sa. De fapt, eu nu eram duhovnicul său; cu toate acestea nu m-am mirat că ceruse vizita mea. Când m-am aplecat deasupra lui, el m-a privit temător și mi-a șoptit la ureche:

„Vă rog, încuiați ușa!”

După ce am îndeplinit rugămintea sa, el m-a întrebat cu aceeași grijă temătoare ca mai înainte, dacă ușa era bine închisă.

„Da, fratele meu”, l-am asigurat eu. „Nu te teme de nimic. În afară de Dumnezeu, care cercetează inima și rărunchii, nu poate nimeni să audă cuvintele noastre.”

El a dat din cap liniștit și eu m-am așezat lângă el.

„Scumpe părinte Josephus, singurul meu prieten pe acest pământ”, a scos el cuvintele, întrerupte, „nu de dragul meu iau eu această măsură de prevedere. Nu mai am nimic de temut din partea oamenilor, deoarece nu voi mai trăi decât câteva ore. Numai că nu vreau ca dumneavoastră să ajungeți în dificultăți din cauza mea. Și acum vă rog: mai spuneți-mi câte ceva despre acea mângâiere veșnică, despre acea pace fericită a inimii, pacea cu Dumnezeu, despre care am vorbit împreună timp de trei zile. Răspundeți-mi înaintea lui Dumnezeu, care ne vede și ne aude, la întrebarea care mă preocupă de atunci neîncetat: este adevărat când suntem învățați că faptele noastre sunt necesare pentru mântuirea noastră? Vă rog, spuneți-mi dacă rugăciunile mele, zelul meu, postitul meu, pocăința mea, mortificările mele nu sunt mai degrabă păcate înaintea lui Dumnezeu, decât să poată să conteze înaintea Sa ca o jertfă meritorie? Căci toate aceste lucruri nu sunt ele fapte ale propriei naturi păcătoase și astfel nevaloroase înaintea lui Dumnezeu? Ah, dacă pun toate faptele mele bune în cântarul Dumnezeului sfânt, atunci simt că ele nu valorează *nimic*, *chiar nimic*! Ele nu mă pot mântui.

Ce să fac atunci? Dacă Dumnezeu nu mă face să am parte de har, atunci sunt pierdut pe veci, atunci soarta mea este osânda. O, ajutați-mă! Mă tem să pășesc înaintea feței sfinte a lui Dumnezeu. Teama și spaimă umplu sufletul meu când mă gândesc la moarte. Neconținut îmi răsună în urechi cuvintele psalmistului: «Doamne, dacă vei lua aminte la nelegiuiri, Doamne, cine va rămâne?» [Psalmul 130.3].”

„Nu, nimeni nu va putea să rămână, dragul meu prieten, aici, psalmistul are absolut dreptate”, am replicat eu cât mai apăsător. „Dar să citim mai departe psalmul din care ai citat versetul. Deja în versetul următor se spune: «Dar la Tine este iertare». Înțelegi tu aceasta, frate? *La Dumnezeu este iertare*. El este încet la mânie și pregătit pentru iertare. «La Domnul este bunătate și la El este belșug de răscumpărare!» (Versetul 7). Nu sunt acestea cuvinte minunate? Este...”

„Ah”, m-a întrerupt muribundul temător, „cât de mult doresc iertarea, îndurarea lui Dumnezeu! Dar cum poate Dumnezeu sfânt să mă ierte? Cum poate să fie El îndurător față de un păcătos întinat? O, părinte, n-ați vrea să-mi mai spuneți un cuvânt despre sânge, despre sângele lui Isus, despre care ați vorbit de curând?”

„Da”, am continuat eu, profund impresionat de seriozitatea clipei, „Cuvântul lui Dumnezeu oferă oricărui om mântuire, *din har, prin credință* – prin credința în Cel care a înfăptuit pe cruce lucrarea de ispășire. Îți amintești de cuvintele apostolului Pavel, pe care ți le-am citit: «*Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu*» (1 Timotei 1.15). Aceste cuvinte mărturisesc destul de limpede ce este necesar pentru mântuirea noastră. Despre faptele noastre nu este aici deloc vorba. Despre faptele noastre, același apostol spune contrariul: «Din faptele legii, nici o faptură nu va fi îndreptățită înaintea Lui.» (Romani 3.20.) Și el scrie mai departe în Romani 5.1: «Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos». Putem să citim tot Noul Testament, dar nicăieri nu vom găsi vreun cuvânt că postitul și rugatul nostru, mortificările și exercițiile noastre de pocăință sau chiar datinile bisericești și sacramentele ne pot salva de mânia viitoare sau să ne curețe de păcatele noastre. Conciliul de la Trent, după cum știi, a stabilit ca primă regulă a credinței, că Maria sau Iosif sau Petru sunt mijlocitori între Dumnezeu și oameni sau susținători la Dumnezeu. Dar Cuvântul adevărului nu spune nimic de felul acesta. Dimpotrivă, Biblia ne învață explicit că «este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: *Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți*» [1 Timotei 2.5] și că dacă a păcătuit cineva, «*avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept*» [1 Ioan 2.1], pe El, care «este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă» [1 Ioan 2.2]. De aceea, dragă frate Aegidius: dacă ești convins că ești un păcătos pierdut, atunci poți să fii convins și că Isus Hristos, care a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși, a murit și pentru tine. El nu respinge pe nimeni. Chiar dacă păcatele noastre sunt roșii ca sângele, El le va face albe ca zăpada. O, dragă frate, crede ce spune Cuvântul lui Dumnezeu! Să ai deplină încredere în jertfa desăvârșită a lui Hristos și în sângele Său scump, care curăță de toate păcatele. Predă-te Lui cu încredere. Crede în El și atunci, ca tâlharul de pe cruce, vei merge și tu la El, în paradisul lui Dumnezeu.”

Cum soarbe un călător însetat apa răcoritoare care țâșnește spre el din izvorul pădurii, așa a băut iubitul meu prieten din plin și cu bucurie vizibilă din izvorul *apei vii*. Între timp, puterile sale slăbiseră în atât, încât era prea slab ca să poată să exprime în cuvinte sentimentele inimii sale. Dar din ochii săi mari, albaștri, mă atingeau o privire pe care n-o voi uita toată viața mea.

În clipa aceasta cineva a bătut ușor la ușă. Am deschis și starețul mănăstirii a pășit peste prag, însoțit de medic. Deoarece primul a observat imediat că sfârșitul era foarte aproape, a pus numaidecât să se bată clopotul ca să-i cheme acolo pe locuitorii mănăstirii. Călugării se grăbeau încoace din toate părțile și se adunau în jurul patului fratelui lor care se lupta cu moartea. După câteva minute toți erau prezenți; unii îngenuncheau în chilie, alții în coridorul mănăstirii și în curând, murmurul lor înăbușit a umplut spațiul îngust.

Starețul m-a întrebat dacă muribundul s-a spovedit deja. Am spus că nu. El s-a întors după aceea spre bolnav. Dar când a văzut că muribundul nu mai era deloc în stare să se spovedească, i-a dat în mod condiționat dezlegarea pentru păcate și l-a stropit cu agheasmă. Bolnavul a scuturat din cap, apărându-se, în timp ce cu mâinile sale slabe ținea tare Biblia care zăcea pe genunchii săi. Starețul și călugării au atribuit această clătinare a capului, după părerea lor, minții deja întunecate a muribundului și fără nicio bănuială au început să facă pregătirile pentru ultima ungere. Atunci a fost ciudat de văzut cum la fiecare atingere cu uleiul sfânt, muribundul făcea câte o mișcare, ca și când n-ar fi fost de acord cu această procedură. După ce totul s-a sfârșit, el și-a mai adunat o dată toată puterea cu o ultimă efortare și s-a auzit tare de pe buzele sale:

„Scumpe Isuse! Rănile Tale sunt câștigul meu. Da, Tu ești al meu, Doamne Isuse!”

Și-a împreunat spastic mâinile; a mai inspirat o dată adânc și în timp ce un surâs fericit i-a transfigurat trăsăturile palide de moarte, a adormit blând și liniștit.

Potrivit regulilor ordinului, în ziua următoare a fost trimisă la toate mănăstirile ordinului o înștiințare în care se putea citi:

„Pater Aegidius nu mai este. Viața sa a fost sfântă. Totuși, după sfatul de nepătruns al lui Dumnezeu, el a murit fără sacrament. Fie ca Dumnezeu, în îndurarea Sa, să-l primească!”

Nu mult după cele povestite mai sus, eu am fost îndepărtat din mănăstire și mutat în alta, unde am fost supus disciplinei unui stareț foarte sever. Am mai rămas în mănăstire încă șase ani lungi. Cunoșteam bine valoare inestimabilă a sângelui lui Hristos, dar, din nefericire, mă temeam prea tare de oameni, ca să mă declar fără rezerve de partea acestui sânge în fața superiorilor mei.

„Scumpe Isuse! Rănile Tale sunt câștigul meu!” Cunoști tu, cititorule, valoarea și puterea unei încrederi, cum a fost ea exprimată în ultimele cuvinte ale prietenului meu muribund? Aceste cuvinte au fost mărturisirea triumfătoare a unui păcătos îndreptățit prin credință, a unui răscumpărat, plecat acasă în credință. O, dacă ar fi recunoscut și acceptat în credință adevărul sfânt, divin, despre *îndreptățirea prin credință*, fără *faptele Legii*, de mii și milioane de oameni, fie ei catolici sau protestanți!

Pater Aegidius fusese întotdeauna un călugăr exemplar, un martir al exercițiilor sale de pocăință în adevăratul sens al cuvântului. La oameni trecea mereu drept un sfânt. Dar la ce au putut să-i folosească toate acestea? Ele n-au putut să-i dea nici odihnă, nici pace și putere. Numai credința inimii în taina evlaviei: „Dumnezeu S-a arătat în carne”, este izvorul adevăratei evlavii, „având promisiunea vieții, a celei de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4.8).